

Z vitráží...

Jar na dedine vždy prišla o trochu neskôr. Nos sa mi však potom od slnka posial pehami ako uschnutá šošovica rozsypaná na bielom papieri. Peter sa hanbil slnka. Mal šedú na korienkoch vlasov a v snoch; študoval za farára.

Môj dedo dýchal ťažko a sipľavo, počula som ho aj cez tri izby. Keď jar prišla neskôr, nadával, že mu zamrzli rajčiny – vravieval, že o rok ich už nezasadí. Keď ešte žil, býval v záhrade vzadu a babka vpredú; to aby mohla na všetko v dedine dozerat'. Peter sa po ceste do kostola vždy zastavil na kus reči, chválil jej úrodu a na mňa žmurkal spoza brány, keď som náhodou bola na dvore. Chodieval hrávať na organ pri omši. Mal dlhé a šikovné prsty. Zlodejské.

„A už si si nejakého koreňa naišla?“

„Žiadny mi do oka nepadol.“

„Ale isto sa obracajú za tebou. Ved' aj túto, Petrik – že sa mu líbiš. Ale že by si ho nestela.“

Cez leto som nevynechala ani jednu omšu, chodila som v sukniach a blúzke a vždy čakala pri východe až pokiaľ sa všetky babky nevyštuchali z dohľadu. Peter vyšiel von a na slnku si vyhrnul rukávy košele až po lakte, prižmúril oči a sklónil hlavu. Predlaktia mal opálené a mužské – chcela som vedieť, ako vyzerá jeho chrbát.

„Pekne si zahral.“

„Ešte by som chcel – len tebe. Môžem?“

Cez vitráže hore v kostole vrhalo poobedné slnko na jeho tvár farebné tieň. Mal modré líce a tmavoružové pery; kde sa farby stretli fialovú. Peter mi prstami ukradol všetko. Organ sa ozvenou šíril po prázdnom kostole. V priehľbinke medzi prsiami som mala farby vitráže Panny Márie a Peter mal na chrbte rozsypanú šošovicu. Moju na nose orátal a zahanbene sa vždy odvrátil od slnka. Dýchal ťažko a sipľavo, ako môj dedo. Klávesy organu pod mojhou váhou zneli ako symfónia.

V jeho posteli mi dlaňami prechádzal po stehnách posiatych jemnými chlčkami. Občas za ne potiahol a ja som nohu vykopla vysoko a nechala ju dopadnúť do jeho perín. Tá scéna bola reálna, akoby vystrihnutá z ozajstného života, nie môjho ani jeho. Niekde uprostred. Zahral mi prstami na brucho a potiahol chlček na stehne a ja som mu vyfúkala na plece súhvezdie slov.

„Toto je náboženstvo.“

„Peter...“ vzdychla som si.

„Keď som tu s tebou. Len takto... môžem?“

Leto na dedine vždy prišlo o niečo skôr. Dni boli dlhé a noci nepríjemne dusné. Všetko sa mi lepilo na pokožku. Aj Petrove spotené dlane. Schovával sa vnútri pred slnkom, ale saturované východy slnka boli najkrajšie z jeho spálne. Skladala som básne o jeho smiechu a on skladal svoje ruky do papierových lietadiel, ktoré posielal po izbe. Adresa: moje telo. Mal doma klavír, ale nehrával často. Učil sa do školy. V septembri mu začal ročník. Do Bratislavy chodieval vlakom a hrávať do kostola už neprišiel. Raz som ho šla navštíviť.

„Ešte hráš?“ Myslíš na mňa?

„Nehrám. Slúžim.“ Nemyslím.

„Chcela som ti len... babka sa pýta.“

„Nevrátim sa.“

V novembri sa na nástupišti prehánali uschnuté lístia spolu s plastovými sáčkami a pokrčenými cestovnými lístkami. Studený vzduch ma štípal v nose, zabudla som si rukaviče. Peter ma vystrojil s rukami vo vreckách a mal oblečený ten čudný golier čo nosia kňazi. Dýchal ťažko, ale pod olovnatou oblohou sa nehanbil. Nedotkol sa ma. Iba keď sme kráčali, omylom mi vrazil plecóm do toho môjho a vytiahol ruky z vreciek. Prsty mal stále dlhé, azda len trochu bledé. Vo vlasoch mu pribudla šedá. Myslela som na vitráže a slnko a ešte na jeho prsty.

Ďalšia jar prišla skoro. Babka nezasadila rajčiny a moje pehy ohlásili návrat.
Môžem?

Meno: Katarína Jančeková

17-ročná

Adresa by

E-mai

Ško

Č.t. : 038/5324747

E-mail: gymtopol@stonline.sk

Trieda: VII.OG